A M B A

WILLIAM SANDERS

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

William Sanders locuiește în Tahlequah, Oklahoma, dar a crescut în ținutul deluros din vestul statului Arkansas. El a apărut pe scena SF la începutul anilor 1980 cu două romane amuzante de istorie alternativă, *Journey to Fusang* (finalistă pentru Premiul John W. Campbell) și *The Wild Blue and the Gray,* după care a scris în domeniul mister și suspans, producând multe titluri care s-au bucurat de aprecieri critice. El îl privește pe vechiul său prieten Roger Zelazny ca fiind răspunzător pentru revenirea la SF, de data aceasta prin intermediul prozei scurte. Povestirile i-au apărut *în Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și numeroase antologii, câștigându-i o binemeritată reputație ca unul dintre cei mai buni autori de proză scurtă din ultimul deceniu și aducându-i două premii Sidewise pentru „cea mai bună povestire de istorie alternativă". In același timp a reînceput să scrie și romane, ca *The Ballad of Billy Badass and the Rose of Turkestan* și *The Bernadette Operation,* un nou roman SF,J., și un roman de mister, *Smoke*. Unele dintre aclamatele lui povestiri au fost colectate în *Are We Having Fun Yet?: American Indian Fantasy Stories*. Cărțile sale cele mai recente sunt un studiu istoric, *Conquest: Hernando de Soto and the Indians, 1539-1543* și o nouă culegere, *Is It Now Yet?* (Majoritatea cărților sale, inclusiv reeditări ale vechilor romane, sunt disponibile de la Editura Wildside Press sau pe Amazon.com.)

Aici ne poartă pe un viitor Pământ ruinat - și foarte probabil - într-o povestire puternică despre oameni care încearcă să facă față pe măsură ce lucrurile merg din ce în ce mai rău...

Clientul și-a consultat ceasul, apoi, ridicând întrebător din sprâncene, s-a uitat la Logan. Acesta a dat aprobator din cap

și, ținându-și palmele cu fața în jos și degetele răsfirate, i-a făcut un semn ce spera să fie interpretat drept liniștitor. Clientul a clătinat din cap, după care și-a reluat veghea asupra luminișului de dedesubt. Nu era prea încântat.

Ca să nu-și trădeze expresia de pe față, Logan a întors capul și a privit spre celălalt capăt al cortului-ascunzătoare, unde Yura, călăuza de obârșie amestecată, stătea jos cu picioarele încrucișate, ținându-și în poală vechea pușcă Mosin cu încărcare manuală. Yura i-a zâmbit lui Logan, arătându-și dinții îmbrăcați în oțel, iar după o clipă, Logan i-a răspuns cu un surâs.

După ce s-a asigurat că avea pe față o expresie neutră, s-a întors către fereastra cortului și a privit afară. Soarele se înălțase binișor; razele gălbui cădeau pieziș printre copaci și făceau pete de lumină pe pământ. Vântul de dimineață se domolise și nu se auzea nici un sunet, cu excepția foșnetului făcut de purcelul agitat, care fusese legat de un țăruș la capătul îndepărtat al luminișului.

Clientul își făcea de lucru cu aparatul de fotografiat. După cum arăta, aparatul era foarte scump, deși Logan nu i-a recunoscut marca. Apoi, omul s-a uitat din nou la blestematul lui de ceas. Și acela era scump. Evident, un client bine garnisit cu bani. Îl chema Steen și era o jigodie.

La o adică, și-a zis Logan fără să fie din cale-afară de convins, Steen nu le dăduse prea multă bătaie de cap, oricum nu la fel de multă ca alți clienți pe care îi mai avuseseră. Etala o atitudine de superioritate, dar mai toți se purtau astfel. Era însă lipsit de răbdare, iar asta îl făcea să devină o pacoste, mai ales când trebuiau să stea la pândă într-un cort-ascunzătoare. De acord, înăuntrul cortului din pânză de camuflaj ancorat în copac nu exista prea mult spațiu, și, pe cât posibil, ocupanții trebuiau să stea neclintiți; toate astea i se explicaseră omului dinainte,

iar dacă nu suporta vreuna dintre condițiile impuse, putea foarte bine să rămână la Novosibirsk și să urmărească pe săturate la televizor documentare despre animale sălbatice în libertate.

Stăteau în acel ascunziș din zori, și pesemne că Steen socotea că răbdase prea mult. Dar ce naiba, acele câteva ore nici nu contau când aștepti un tigru, chiar dacă plasaseră o momeală pe teritoriul cunoscut al unui individ de existența căruia aveau știință.

Steen a ridicat și coborât umerii, ceea ce a sugerat un oftat mut. Bine măcar că era în stare să-și țină gura, trebuia să i se recunoască măcar atâta merit. Nu semăna cu dobitocul de anul trecut din Valea Bikin, care făcuse zgomot cât să pună pe goană orice animal dintre Habarovsk și Vladivostok, iar apoi ceruse banii înapoi pentru că nu apucase să vadă nimic interesant...

Pe neașteptate, Logan a simțit o atingere pe umăr. A întors capul și l-a văzut pe Yura ghemuit alături de el și ridicând o mână. Buzele i s-au mișcat pe sub mustața înțesată cu fire albe și au alcătuit un cuvânt pe mutește: *Amba*.

Urmând direcția indicată de arătătorul lui Yura, Logan s-a uitat pe fereastra ascunzătorii, dar nu a văzut nimic. Nici n-a auzit ceva, de astă dată chiar nimic; cu toate astea, purcelul se oprise din frământarea permanentă și rămăsese absolut încremenit, uitându-se către același loc arătat de Yura.

Cu ochii dilatați și strângând aparatul foto între mâini, și Steen se uita pe fereastră. A aruncat o privire spre Logan, care a încuviințat cu un gest din cap.

Iar apoi, mărețul animal, în toată splendoarea lui, amintind de o flacără oranj, a pășit fără nici un sunet în luminișul inundat de soare.

Cu colțul ochiului, Logan l-a văzut pe Steen ducându-și palma la gură, fără îndoială pentru a-și amuți o exclamație de

uimire. Nici nu-i putea găsi vină pentru asta; un tigru de Amur, liber și neîmblânzit pe propriul teritoriu, reprezenta o priveliște capabilă să ia respirația oricui. Cu toate că trecuse deseori prin asemenea situații, și Logan a simțit, vreme de câteva clipe, o gheară în gât.

Purcelul însă vedea totul cu alți ochi. A început să guițe și să se smucească disperat pentru a scăpa din laț, rămas cu ochii îngroziți asupra tigrului, care se oprise și îl măsura cu privirea.

Având chipul îmbujorat de emoție, clientul dusese aparatul foto la ochi și apăsa declanșatorul în mod repetat. Logan s-a întrebat dacă omul își dădea seama ce norocos fusese. Aveau în față un tigru al naibii de mare, cel mai impunător pe care Logan îl văzuse în afara vreunei grădini zoologice. A socotit că probabil cântărea între treisute cincizeci și patrusute de kilograme și avea cam trei metri de la bot până la vârful cozii, deși era greu de apreciat în condițiile din acele momente, deoarece, în vreme ce examina purcelul, animalul își azvârlea coada ritmic în lateral, semn de curiozitate.

Dacă Steen se pricepea cât de cât să se folosească de acel aparat, probabil că obținuse niște fotografii grozave. Un mănunchi de raze de soare cădeau pe spinarea tigrului, evidențiindu-i strălucirea și desimea blănii ce era mai închisă la culoare și mai caldă decât oranjul de flacără al unui tigru bengalez, având dungile mai puțin pronunțate, ceea ce făcea ca animalul să pară mai mare.

Tigrul a făcut câțiva pași șovăielnici, parcă schițând un dans elegant, fără ca labele enorme să facă vreun zgomot pe solul acoperit cu frunze moarte. Chiar dacă era cea mai mare felină din lume, tot a pisică semăna și și-a dat seama că ceva nu se potrivea în situația aceea. Grație amestecului misterios de ierburi cu care Yura stropise cortul, nu reușise să-i adulmece pe

cei trei bărbați ascunși în apropiere, dar parcă știa că, în mod obișnuit, porcii nu apar în adâncul pădurii, și încă legați de copaci.

Pe de altă parte, era flămând.

S-a oprit un moment, vânturându-și coada mai iute, și s-a ghemuit ușor. Mușchii masivi ai umerilor s-au încordat, umflându-se, semn că animalul se pregătea să facă saltul asupra prăzii...

Steen a strănutat.

Nu fusese chiar un strănut adevărat, ci mai mult un icnet, iar omul reușise să atenueze sunetul, pentru că-și ținuse palma peste gură. Insă acel sunet fusese mai mult decât suficient. Tigrul s-a răsucit pe loc, a ciulit urechile și a privit exact în direcția din care pornise sunetul - vreme de o clipă, Logan a avut senzația că ochii mari și înfiorători stătuseră ațintiți asupra ochilor lui - apoi a țâșnit peste luminiș ca un foc de stepă, îndreptându-se către locurile dinspre care venise. Un moment mai târziu dispăruse.

Din spatele său, Logan l-a auzit pe Yura murmurând:

- *Govno*[1].

- Îmi pare rău, a spus Steen, cu un aer prostit. Nu-mi dau seama de ce...

- Asta e, a zis Logan și a făcut un gest din umeri. S-a ridicat greoi de pe băncuța pe care stătuse și a rămas aplecat, pentru că tavanul cortului era scund. Ei, măcar ai făcut câteva fotografii, nu?

- Așa cred, a zis Steen și a apăsat un buton, iar pe partea din spate a camerei un mic display s-a luminat, înfățișând o fotografie colorată, de dimensiuni minuscule. Da. Apoi a ridicat privirea spre Logan, care se îndrepta deja spre ușa cu

[1] Lb. rusă în original: „La dracu'" (n. tr.).

perdea, aflată în partea din spate a cortului. Acum trebuie să plecăm? Nu mai așteptăm, poate revine?

- Nu se mai întoarce, i-a răspuns Logan. Tigrii de acest fel au fost vânați până aproape de dispariție, iar asta nu s-a întâmplat de mult. Știe că sunt oameni prin preajmă. Nu-și va risca viața doar pentru un purcel. Ce naiba, doar l-ai văzut. Nu arăta deloc lihnit de foame.

- Poate vine altul...

- Nu. Tigrii sunt animale solitare și au nevoie de un teritoriu foarte întins. Un mascul de talia aceluia sigur are un teritoriu de cel puțin o sută treizeci până la două sute cincizeci de kilometri pătrați, bine marcat. Poate chiar mai mult.

Vorbeau în engleză; din anumite motive, Steen părea să prefere această limbă, deși vorbea rusește la fel de bine ca și Logan.

- Sper că înțelegi, a continuat Logan, n-ai plătit decât o excursie de o zi. Dacă vrei să rămâi aici la pândă, s-ar putea să vezi altceva. Lupi, desigur, care vor apărea imediat ce aud porcul acela guițând. Poate chiar vreun urs, deși e puțin probabil. Dar ai văzut deja doi urși, alaltăieri, iar lupi spuneai că ai mai văzut.

- Da. Sunt foarte obișnuiți prin jurul Novosibirskului, a zis Steen, apoi a oftat. Cred că ai dreptate. Am face bine să ne întoarcem.

- Bine, atunci. Logan a început să coboare scara și s-a oprit. Purcelul încă țipa. Yura, i-a spus el în rusește, pe un ton obosit, pentru numele lui Dumnezeu, împușcă odată purcelul acela.

Ceva mai târziu, coborau pe o potecă îngustă din pădure, urmând același drum pe care urcaseră foarte devreme în acea

dimineață. Logan încheia șirul, avându-l pe Steen în fața sa și în frunte pe Yura, care-și ținea arma strânsă la piept, între brațe.

- Sper că i-a pus piedica, a spus Steen.

Yura a bombănit:

- Nu e sigur să aibă piedica pusă, a zis el în engleză, cu un accent pronunțat, dar perfect inteligibil, fără să privească în jur. De aia e pușcă.

Ceafa lui Steen a roșit puțin.

- Scuze, a zis el. De fapt, chiar mă bucur că cineva dintre noi e înarmat. Când mă gândesc la animalul acel pândind pe undeva...

Logan și-a reținut un pufnet de dispreț. De fapt, avea motive serioase să creadă că Yura nu ar fi împușcat un tigru, chiar dacă acesta l-ar fi atacat. Pentru triburile tunguse și udege, *Amba* era un spirit puternic și sacru, aproape un zeu, care trebuia venerat, și nu trebuia vătămat sub nici o formă.

Pe de altă parte, Yura era pe jumătate rus - asta dacă nu dădeai crezare poveștilor pe care le spunea despre faptul că bunicul lui fusese prizonier politic din Krâm Tatar, ce scăpase din gulag și se refugiase într-un sat nanai de la naiba în praznic - și era greu de spus care origine a lui predomina. Logan bănuise mereu că lucrurile s-ar fi lămurit doar în clipa când un tigru l-ar fi atacat chiar pe Yura ori pe altcineva.

Pușca slujea pentru alt fel de protecție. In acea regiune, oamenii deveneau traficanți de droguri și de bunuri de furat, braconieri; tot aici găseai dezertori din armată, transfugi coreeni sau chinezi și oamenii care îi transportau. Nu știai niciodată peste ce puteai da într-o zonă atât de izolată, iar tigrii reprezentau primejdia cea mai mică.

Drumul urca pe costișa unui deal nu prea înalt, dar abrupt, acoperit de copaci foarte tineri. Ziua era răcoroasă, cu toate

că soarele se afla sus pe cer, și se mai vedeau, pe ici, pe acolo, mici petice de zăpadă pe sub copaci. Dar chiar și așa, Logan s-a văzut silit să-și tragă fermoarul în jos pe la jumătatea urcușului, fiindcă simțise deja picături de sudoare ce i se strecurau în jos pe sub tricou. Când au ajuns pe culme, a propus celorlalți să facă o pauză, iar el și Steen s-au așezat pe un buștean. Yura s-a îndepărtat puțin și s-a rezemat de un copac, unde și-a scos cuțitul de la brâu și s-a apucat să-i curețe lama cu frunze: în ciuda ordinului dat de Logan, el preferase să înjunghie purcelul decât să risipească un cartuș valoros.

Steen a ridicat ochii spre Logan.

- Ești american, a zis el, iar asta nu suna deloc a întrebare. Pot să te întreb cum de-ai ajuns în țara asta?

- M-am ocupat de problemele de securitate ale unei companii ruso-americane care administra o conductă de țiței, tocmai în Siberia.

- Asta a fost cu mult înainte de încălzirea globală?

Nu, doar înainte ca lucrurile să se înrăutățească îndeajuns pentru ca oamenii să recunoască, în sfârșit, că fenomenul nu mai putea fi ascuns.

- Da, a zis Logan.

- Iar de atunci n-ai mai fost acasă?

- Pentru mine, a făcut Logan, glasul lui sunând ceva mai aspru decât și-ar fi dorit, acasă este un loc pe nume Gaveston, Texas. Se află sub apă de ani buni.

- Aha, a zis Steen și a dat din cap. Îmi dau seama cum e. Ca și tine, nu am la ce să mă întorc.

Ei, lasă-mă, a gândit Logan, *mai ales unul pe care-l cheamă Steen.* Probabil era olandez ori belgian; și, având în vedere creșterea nivelului mării și frigul ce transformase tot nord-vestul Europei într-o ladă frigorifică după ce procesul de topire a

calotei polare făcuse Curentul Golfului să devieze, Țările de Jos nu o duceau prea bine în acele zile.

Pesemne că Steen fusese unul dintre cei ce o șterseseră la vreme, care avusese inteligența, resursele necesare și norocul - probabil că avusese din toate câte ceva - ca să prindă dezvoltarea explozivă a Siberiei chiar de la început, asta înainte ca afluxul de refugiați occidentali să devină un val mareic, când autoritățile rusești au început să le trântească ușa în nas nou-veniților. Și pesemne reușise din plin în domeniul lui; era suficient să te uiți la el și să te gândești că-și permisese să plece într-o vacanță de bogătaș în Orientul îndepărtat. Fără a mai vorbi de faptul că avea și relațiile necesare pentru a obține toate aprobările impuse pentru acea mică aventură.

Logan s-a ridicat și a zis:

- Gata. Trebuie să ne continuăm drumul.

Drumeagul cobora abrupt pe celălalt versant al dealului, șerpuind de-a lungul unui pârâiaș, ieșind apoi la un drum forestier vechi și nefolosit de multă vreme, având suprafața plină de șleauri adânci, năpădită de buruieni și vegetație pitică. Era o relicvă din vremurile ticăloase de odinioară, când întreprinderi ilegale de exploatare a lemnului își făcuseră de cap în ținutul aflat la sud de Amur și la est de Usuri, răzând de pe suprafața pământului suprafețe uriașe de păduri chipurile protejate, fără să fie cât de cât deranjate de autoritățile mituite, exportând cheresteaua către piețele chineză și japoneză, mereu flămânde după asemenea mărfuri.

Se exploatase în mod diabolic și, totuși, asta nu atârnase prea greu în balanță până la urmă. Bătrâna taiga, pădurea de

conifere ce supraviețuise vreme de mii de ani, nu fusese în stare să reziste temperaturilor tot mai ridicate; încălzirea globală o ucisese mai repede și mai eficient decât reușiseră să o facă tăietorii de copaci.

Insă în acele momente pieţele oricum se prăbușiseră, împreună cu economiile țărilor industrializate; iar cei ce exploatau cheresteaua se mutaseră deja la nord de Siberia, unde se găseau păduri vaste și unde se crease o cerere nemăsurată de lemn pentru ridicarea de orașe care apăreau precum ciupercile după ploaie. Lăsate în pace, zonele despădurite începuseră să se repopuleze, de la tufișuri scunde și dense și terminând cu copaci tineri și îndărătnici.

Iar pentru populația de căprioare acest lucru reprezentase un noroc nesperat, aducător de hrană ușor accesibilă; iar, foarte curând, turmele de căprioare se înmulțiseră peste tot, spre încântarea tigrilor, urșilor și lupilor care nu prea găsiseră prăzi în ultimele decenii.

Pe acel drum, Logan și Steen au avut loc să meargă alături, însă Yura a continuat să păşească în frunte. Steen a păstrat tăcerea o bună bucată de vreme, iar când Logan începuse să spere că situația va rămâne așa, omul a reînceput discuția:

- N-am obținut mare lucru.

Luat prin surprindere, Logan s-a mirat:

- Poftim?

- N-am făcut mare lucru, a repetat Steen. Trebuie să recunoști că n-am văzut prea multe. Doar un minut. Nici măcar atât.

Într-un târziu, Logan a priceput. *Iisuse,* a gândit el, *clocește chestia asta de mai bine de cinci kilometri.*

- Domnule Steen, a început el pe un ton stăpânit, ai făcut contract cu noi să te aducem în zona aceasta ca să-ți oferim

șansa de a vedea și fotografia animale în mediul lor natural. Sper că n-ai uitat: prin contract, nu se garantează că vei vedea un tigru. Se precizează doar că noi vom depune toate eforturile ca să-ți arătăm unul. Lucru pe care l-am făcut, iar în dimineața asta, chiar ai văzut și fotografiat un tigru.

Pe fața lui Steen a apărut o expresie mohorâtă, de îndărătnicie.

- Legal vorbind, ai dreptate, a zis el. Dar tot nu mi se pare cinstit. Având în vedere cât vă plătesc, nu am obținut prea mult.

- Domnule Steen, a spus Logan, căutând să-și păstreze calmul, nici nu-ți dai seama ce noroc ai avut. Unii dintre clienții noștri pierd chiar și o săptămână, stând în cortul-ascunzătoare în fiecare zi, ca să poată vedea un tigru. Unii nu au parte de nimic.

Steen a clătinat din cap.

- Uite, a zis Logan, dacă socotești că nu ai văzut de ajuns în dimineața asta, și dacă vrei să încerci din nou, putem stabili o nouă ieșire. Se adaugă la pachetul inițial, și nu va fi cu mult mai scump.

Steen l-a privit lung pe Logan.

- O să mă mai gândesc, a zis el într-un final. Poate. Cu toate astea, nu cred că ar trebui să plătesc mai mult, dar poate vin la biroul vostru mâine dimineață și stabilim atunci.

- Bine, a convenit Logan. Sunt convins că putem ajunge la o înțelegere.

In sinea lui, clocotea: *Mare ticălos ești. Jigodie bogată, cu aparatul acela al tău scump pe care ar trebui să ți-l vâr în fund, împreună cu nenorocitul acela de ceas de ultimă generație.* In ciuda gândurilor ce-i veniseră în minte, și-a înfundat mâinile

în buzunarele jachetei și a continuat să meargă, păstrând totul pentru sine. Clientul are întotdeauna dreptate.

Câteva ore mai târziu, au ajuns într-o zonă defrișată destul de întinsă de pe culmea unui deal, unde un bărbat scund și bine clădit stătea alături de un elicopter Mi-2. Pe spate îi atârna o pușcă automată Kalașnikov.

- Logan, a exclamat el și a ridicat o mână în semn de salut. *Zdrastvuite*[1].

- Bună, Mișa, i-a răspuns Logan. Ceva noutăți?

- Nimic nu s-a mișcat. Vă așteptam, și-mi înghețase fundul de frig. Unde e încălzirea asta globală de care se tot vorbește?

- Lasă-te de prostii. Acum zece ani, pe vremea asta, chiar c-ai fi înghețat de tot dacă te aflai pe-aici. Zăpada ți-ar fi venit cel puțin până la fund.

- Nu mă lua în seamă, glumeam și eu, a spus Mișa în engleză, iar apoi, trecând din nou la limba rusă, a continuat: Cum a mers? Și-a văzut tigrul?

Logan a dat afirmativ din cap, urmărindu-l în acest timp pe Steen urcând în elicopter. Yura rămăsese în apropierea unui copac și urina de zor.

- Așa repede? s-a mirat Mișa. *Boje moi*[2], dar rapizi ați fost.

- Chiar prea rapizi. Steen ajunsese deja înăuntrul elicopterului, astfel că Logan s-a gândit că acesta nu-l mai putea auzi, dar oricum nu-i mai păsa. I-a povestit lui Mișa ce se întâmplase.

[1] Lb. rusă în original: „Bună ziua" (n. tr.).

[2] Lb. rusă în original: „Vai de mine" sau „Mamă, Doamne" (n. tr.).

- Nu mai râde, s-a grăbit el să adauge, văzând că Steen îi urmărea pe geamul cabinei. Acum nu e deloc încântat. Consideră că nu a căpătat ce merita pentru banii plătiți.

- *Șto za ciort*[1?] Dar ce aștepta? Să-i apară un șir de tigri care să cânte ceva în cor, ca la spectacol? Apoi a aruncat o privire în jur. Și cu porcul ce-ați făcut?

- L-am pus pe Yura să-l ucidă. Ar fi fost un chin să-l aducem târâș până aici, și nici acolo nu-l puteam lăsa, sărmanul de el, legat, în așteptarea lupilor.

- Mare păcat. Îl puteam duce la restaurantul Katia și îi puneam pe cei de-acolo să-l facă la proțap.

Și-a scos arma de pe spinare și i-a întins-o lui Logan.

- Ai grijă, te rog, de ea, iar eu o să încerc să ridic vechitura asta de la sol ca să ajungem iarăși acasă.

- Ia zi, a făcut Misa, crezi că era același tigru? Cel mare pe care l-am văzut toamna trecută?

- Așa mi s-a părut, a spus Logan, umplându-și din nou paharul. Bineînțeles, nu ai cum să fii sigur, dar am mers în același loc și nu-mi închipui că ar putea exista doi masculi cu teritorii atât de aproape unul de al celuilalt.

Era seara târziu și amândoi stăteau în restaurantul Katia din Habarovsk. In sala mare erau aglomerație și gălăgie, iar aerul era apăsător din cauza fumului de țigară. Pe masa dintre ei trona o sticlă de votcă de un litru, care se cam golise.

- De fapt, a continuat Logan, mi-e greu să-mi imaginez doi masculi atât de mari, asta-i treaba. Dacă nu e vorba de același

Lb. rusă în original: „Dar ce voia?" (n. tr.).

individ, și dacă toți ajung atât de mari, atunci o să încep să cer mai mult pentru că-mi risc pielea până acolo.

- Asta ne-ar folosi amândurora, cred că-ți dai seama de asta. Dacă știm că putem găsi oricând o felină atât de arătoasă, atunci suntem oameni făcuți. Brusc, s-a strâmbat. Asta, dacă nu se găsește vreun nenorocit care să-l împuște. O blană de asemenea dimensiuni ar însemna ceva bani, nu?

- Piața s-a cam restrâns, a spus Logan. Chinezii au prea multe probleme ca să se mai arate interesați de blănuri frumoase - furtuni de nisip și tornade din cauza secetei, jumătate din populație care încearcă să pătrundă în Mongolia - și bătrânii bogați care consideră că extrasul din penis de tigru i-ar ajuta să mai facă puțin sex au prea multe pe cap străduindu-se să se agate de ceea ce au. Ori încearcă să o șteargă.

- Tot ce spui e adevărat, a confirmat Mișa, cu o mișcare din cap, și uitându-se cam lung la Logan; depășise deja măsura cu păhărelul. Dar să știi că mai există unii care încă au curaj și obțin ceea ce vor. Asemenea oameni vor exista întotdeauna, atât în China, cât și în Rusia. Apoi a zâmbit strâmb spre Logan. Iar treaba asta e bună pentru noi, nu?

Logan a sorbit din pahar și a făcut o strâmbătură, interpretată drept încuviințare. Mișa avea dreptate; partea cea mai profitabilă a afacerii lor depindea de dorința unora de a obține ceea ce-și doreau. Ținând seama de restricțiile impuse asupra zborurilor - probabil că Rusia era una dintre puținele țări ce scoteau un oarecare profit din încălzirea globală, însă, una peste alta, era de ajuns - iar pentru cei care călătoreau în interiorul zonei considerate drept protejată era teoretic aproape imposibil să se închirieze vreun avion privat în ținutul Sikote-Alin. Existau, totuși, anumite excepții necesare.

- Lasă asta acum, Mișa, a spus Logan. Doar știi foarte bine că toți clienții noștri sunt persoane cu acreditări imbatabile, aflate în misiuni preponderent științifice. Așa scrie în documentele lor.

- *Kaniecino*[1]. Uitasem asta. Of, Rusia, unde-a ajuns Rusia noastră. Mișa a golit paharul, după care și-a mai turnat unul. Am fost săraci atâția ani, încât am căzut pradă corupției. Acum am devenit cea mai bogată țară din lume, dar corupția persistă. Cum sună proverbul acela englezesc: „Puterea obiceiului", nu?

- A obișnuinței.

- Așa, ai dreptate. Cum se face că mereu... S-a oprit și a ridicat privirea spre bărbatul care se apropia de masa lor. *Govno*. Ia te uită cine vine spre noi.

înalt, slăbănog și cu nasul coroiat, Evgheni Lavrușin și-a croit drum prin mulțime, iar poalele hainei lungi de piele au fluturat larg, evidențiindu-i blugii originali. S-a oprit alături de masa lor și a întins mâna spre Logan.

- Hai, salutare, a zis el. Logan, tu ești omul de care am nevoie. Cum îți merg treburile?

Vorbea englezește cu un accent ciudat de amestecat, mai mult de Brooklin decât rusesc. Vreo doisprezece ani fusese șofer de taxi în New York, asta înainte ca Statele Unite, cu o xenofobie crescândă, să ajungă într-o asemenea situație încât să nu mai admită prelungirea cărții verzi ce permitea dreptul de muncă. Acum, omul locuia la Habarovsk și deținea un mic parc de camioane, reușind să aibă suficiente contracte legale cât să-și acopere adevăratele îndeletniciri. Avea reputația că este în legături strânse cu mafia, dar probabil că nu era vorba de ceva foarte bănos.

[1] Lb. rusă în original: „Am priceput" (n. tr.).

Logan s-a prefăcut că nu vede mâna întinsă a individului.

Evgheni s-a uitat în jur cu un aer teatral, apoi s-a aplecat în față, lăsându-și palmele pe tăblia mesei.

- Am o propunere de afaceri pentru voi, a spus el cu glas ceva mai scăzut. Ar ieși bani serioși din asta...

- Nu, a repetat Logan, iar apoi, mai apăsat când Evgheni a dat să adauge ceva: Nu, ce Dumnezeu. *Niet*[1]. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu ne interesează.

- Pe de altă parte, a spus Mișa în rusește, de când călătoresc mușteriii tăi cu avionul? S-au săturat să mai fie încărcați claie peste grămadă în bena camioanelor tale?

Evgheni a avut o tresărire care a făcut gulerul hainei de piele să i se ridice pe gât.

- Iisuse, nu mai vorbi asemenea prostii... Apoi a aruncat o privire în jur. Ascultă, de data asta nu sunt chinezoi, înțelegi? Ei, da, într-un fel, tot despre ei e vorba, dar...

- Evgheni, i-a zis Logan, am avut o zi al naibii de grea. Ia du-te și lasă-ne.

- Gata, am priceput. Uite, că plec. A dat să se îndepărteze, apoi s-a răsucit și s-a aplecat peste masă. Încă ceva. Voi doi știți unde s-ar găsi niște tigri cu adevărat mari, corect? Dacă s-ar întâmpla să aveți vreo urgență cu banii, știu eu pe unii care ar plăti un preț tare bun pentru o blană ca lumea... (Logan a vrut să se ridice în picioare.) Bine, bine, a zis Evgheni și a ridicat ambele brațe în aer, după care a început să se retragă cu spatele. Potolește-te, dom'le. Dacă vă răzgândiți, știți voi unde să mă găsiți.

- Da, a mormăit Logan în timp ce Evgheni dispărea în mulțime. O să răsturnăm cerul și pământul să te găsim... Ia mai dă-mi sticla aia, Mișa. Simt nevoia de încă un păhărel.

[1] Lb. rusă în original: „Nu" (n. tr.).

- Mă-ntreb ce-a vrut, a zis Misa, cu un aer gânditor. Din câte știu, afacerea lui de bază e introducerea de imigranți ilegali din China. Crezi că s-a vârât și în chestii cu droguri?

- N-are importanță, a zis Logan și a terminat de turnat în pahar, după care a căutat din ochi dopul sticlei de votcă. Nici măcar nu vreau să știu... în fine, acesta e oricum ultimul. Mâine trebuie să tratez cu Steen, a zis el și a înșurubat dopul strâns, și sigur nu vreau să fac asta având vreo durere de cap.

Insă, în dimineața următoare, Steen nu a mai apărut.

- N-a trecut pe aici, i-a spus Lida Șapoșnikova lui Logan, când acesta a ajuns la birou. Am venit devreme azi, pe la opt și jumătate, ca să-i pregătesc decontul, dar nu a venit.

Logan s-a uitat la ceas.

- Nu-i nici zece. Probabil că încă nu s-a trezit. Mai așteptăm.

Biroul se afla în camera din fată a unei case destul de modeste și dărăpănate de la marginea orașului Habarovsk, situată nu departe de aeroport. Personalul secretarial era alcătuit doar din Lida. Camerele din spate gemeau de echipamente și alte lucruri - corturi de camping, pânză de camuflaj pentru înjghebarea de corturi-ascunzătoare, ochelari și binocluri pentru vedere pe timp de noapte și câte altele - cărora li se adăugau o serie de componente misterioase, cu ajutorul cărora Mișa reușea să mențină elicopterul în stare de funcționare. Bucătăria era singura care își păstrase destinația inițială. Logan a intrat în ea și și-a turnat o cană de cafea, pe care a luat-o la biroul lui și s-a așezat ca să aștepte, în vreme ce Lida și-a reluat lucrul la computer.

Câteva ore mai târziu însă, cum se apropia amiaza și Steen nu dădea nici un semn de viață, Logan a zis:

- Poate c-ar trebui să-i telefonezi. Întreabă-l când are de gând să vină.

Apoi s-a ridicat şi a ieşit pe verandă ca să stea la aer curat. Când s-a întors înăuntru, Lida i-a spus:

- Am telefonat la hotelul lui. A plecat de acolo azi-dimineaţă la nouă.

- Drace. Dă repede telefon la...

- Am făcut-o deja. Lida s-a rezemat de spătarul scaunului şi l-a privit cu ochii ei uşor migdalaţi, moştenire de la bunica ei de origine coreeană. A plecat cu zborul de dimineaţă spre Novosibirsk.

- Mare javră, a zis Logan în engleză.

- Aşa se pare, a întărit Lida în aceeaşi limbă.

- In fine, a făcut Logan şi şi-a trecut podul palmei peste bărbie. Asta e, continuă şi fă-i nota de plată şi încasează-l. Ai numărul cărţii lui de credit, din care şi-a plătit avansul.

Lida a dat din cap şi apoi s-a concentrat asupra monitorului. Câteva minute mai târziu, a bolborosit ceva mai mult pentru sine şi a început să apese tastele cu rapiditate, moment în care Misa a deschis usa si a intrat.

- *Sukin syn*[1], a zis el, după ce Logan i-a povestit ce se petrecuse. Ne-a lăsat cu ochii în soare?

- Nu-i nimic, a spus Logan. A făcut semn către biroul la care Lida discuta în acele momente cu cineva la telefon. Ii trecem cheltuielile în cont si...

- Nici o şansă, a spus Lida, care a aşezat receptorul în furcă şi s-a întors spre ei. Cartea de credit n-are nici o valoare. A anulat-o.

- Se poate aşa ceva? a întrebat Mişa. E atât de simplu?

[1] Lb. rusă în original: „Ce ticălos, jigodie" (n. tr.).

- A făcut treaba asta ieri, a precizat Lida. Și-a plătit nota de la hotel cu un cec.

Fiecare dintre ei a rostit vorbe de ocară în toate limbile cunoscute.

- Dar nu are cum să ne scape fără să plătească, nu?

- Legal, nu are cum. In lumea reală... a spus Logan și a ridicat din umeri. Sigur are relații. Doar știți ce greu e să-i faci ceva unui pilos. Putem încerca, dar nu cred că avem șanse mari de reușită.

- In cel mai bun caz, a spus Lida, asta o să dureze cine știe cât. Și noi nu prea avem timp. A făcut un semn către ecran. M-am uitat la cifre și nu arată deloc bine.

- Si o să mai avem cheltuieli, a intervenit Misa. Încă nu am achitat nota pentru combustibil de la aeroport, iar inspectorul vrea să știe de ce nu și-a căpătat darul pe anul acesta. De aceea venisem, să vă spun asta.

- Drace, a zis Logan, simțind dorința să lovească ceva cu piciorul. Sau pe cineva. Mă bazam pe banii de la el ca să scăpăm din încurcătura asta. In fine, acum trebuie să ne vedem de treabă și să găsim vreun client.

In birou s-a lăsat liniștea vreme de câteva secunde. Logan și Misa s-au privit.

- Am putea... a început Mișa.

- Ba nu, i-a retezat-o Logan.

Numai că așa aveau să procedeze.

*

- Așa cum v-am mai povestit, acum n-avem treabă cu chinezoii, le-a zis Evgheni. Acum e vorba de chinezi, dar nu de amărâții ăia care vin spre nord ca să găsească de lucru și o bucată

de pâine. Ăștia sunt chinezi de vază, înțelegeți? Oameni cu stare. Felul de oameni pe care nu-i arunci ca pe cartofi într-un camion.

- Asta-mi miroase a politică, a spus Logan. Dacă-i așa, nu ne băgăm.

- Nu, nici pe departe. Este vorba de... Evgheni și-a ridicat umerii ciolănoși. Băieți, o să joc cinstit cu voi, nu știu despre ce e vorba, dar sigur nu are nici o legătură cu politica. Oamenii care vor să facă asta nu se ocupă de asemenea chestii.

Ceea ce însemna că aveau de a face cu mafia, iar asta însemna că Evgheni încerca să-i aburească, deoarece în Rusia conceptele de mafie și politic nu se puteau separa. Lucrurile începeau să pută.

- Țin să te anunț de pe acum, a zis Misa. Eu nu pătrund în spațiul aerian chinez. Banii nu mai țin nimănui de cald dacă e luat la țintă de vreun proiectil ce se ghidează după căldură.

- Am înțeles. Vedeți voi, e vorba de o insulă de pe fluviu...

- De pe Usuri? a întrebat Logan cu un aer sceptic.

Insulele de pe Usuri erau ocupate de militari și fortificate masiv; asta, deoarece avuseseră loc o serie de incidente de frontieră cu chinezii.

- Nu, dom'le, pe Amur. E la mama dracului spre vest de Usuri, o să vă arăt pe hartă, că mi-au dat coordonatele și tot ce trebuie. E o insuliță, nu cu mult mai mare decât un banc de nisip. Și se află pe partea rusească a șenalului navigabil, dar oricum nu-i pasă nimănui, pentru că în zona aia nu e mai nimic, nici măcar vreun drum ca lumea.

A desenat cu degetele pe tăblia mesei o schemă a locului.

- Voi aterizați acolo, și dinspre malul chinez o să vină o barcă. Din ea vor coborî cinci bărbați, voi îi preluați și apoi

o ștergeți imediat. Ii lăsați în locul acesta de pe șoseaua principală, undeva în pustietate. Ii vor aștepta niște oameni.

- S-ar părea că totul a fost bine pus la punct, a constatat Logan. Și atunci, de ce mai au nevoie și de noi? Asemenea oameni sigur au și vreun aparat de zbor la dispoziție.

- Da, dar nu mai e valabil. Au avut un elicopter pregătit pentru treaba asta, numai că pilotul a făcut o eroare venind încoace și s-a făcut praf și pulbere pe un câmp din apropiere de Blagoveșcensk. De aceea m-au întrebat pe mine dacă n-aș putea găsi pe cineva pe plan local.

-Evgheni, l-a avertizat Logan, dacă dăm de bucluc, ar fi bine să te rogi la Dumnezeu să nu ne mai întoarcem, pentru că dacă scăpăm, te găsim noi.

- Dacă iese rău, n-o să fiți singurii care intră la apă. Oamenii ăștia, a zis Evgheni cu o expresie foarte serioasă pe față, cu oamenii ăștia nu te joci. înțelegeți ce vreau să spun?

- Tare-aș vrea să știu în ce v-ați băgat de data asta, a spus Lida. Mai bine nu-mi povesti. Nu contează. N-aveți nici unul de gând să-mi spuneți, adevărat?

- Hm, i-a răspuns Logan, ori, mai curând, și-a dres glasul.

Avea fața parțial îngropată în pernă. Era somnoros și încerca să adoarmă, numai că Lida nu voia să-și țină gura.

- Am vorbit cu Katia, înțelegi? a continuat ea. Ne cunoaștem de zece ani. V-a văzut cu Evgheni Lavrușin.

Logan s-a rostogolit pe spate și, în întunericul din dormitor, a rămas cu privirea ațintită asupra tavanului.

- Nu-i mare lucru. O treabă ce presupune un zbor de nimic.

- Da, sigur. Un zbor, acolo, pentru care o să capeți îndeajuns de mulți bani ca să scoți compania din belele. Chiar dacă faci o prostie, a zis ea, aș vrea să nu mă iei pe mine de proastă.

S-a dat mai aproape de el și și-a lăsat o mână pe pieptul lui.

- Uită-te la noi. Ai nevoie de mine mai mult decât mă iubești. Iar eu te iubesc mai mult decât am nevoie de tine. Lucrurile o să se rezolve cumva, a zis ea. Nu mă vait. Numai să nu mă minți.

Logan nu avea ce să mai răspundă la asta.

- Așadar, a continuat ea, măcar spune-mi când e treaba.

- Mâine noapte. Ce... a zis el, în vreme ce mâna ei a alunecat mai jos.

- Atunci aș face bine să mă folosesc de tine cât mai ești prin preajmă, a spus ea, până nu te trezești mort sau la răcoare.

- Lida, a protestat el, sunt obosit, serios.

Ea și-a ridicat un picior și a început să-l miște în sus și-n jos peste corpul lui.

- Ba nu ești, Așa crezi tu, dar nu ești deloc obosit. Încă nu. Vezi? a făcut ea, ridicându-se și urcându-se pe el, nu ești defel obosit.

Logan s-a uitat la ceas și a constatat că era aproape unu dimineața. Tremura ușor, pentru că dinspre fluviu venea o briză înghețată.

Nu cu mulți ani în urmă, în aceeași perioadă a anului, pe fluviu curgeau sloiuri mari de gheață, dislocate de sosirea primăverii; acum însă, în lumina lunii în creștere, doar apa întunecată aluneca la vale și, departe, dincolo de fluviu, o pată mai întunecată reprezenta malul chinezesc.

Insula avea aproape opt sute de metri lungime și probabil între cincisprezece și optsprezece metri lățime. Așa cum le spusese Evgheni, nu era decât un banc de nisip ceva mai răsărit. Capătul dinspre amonte era presărat cu tufișuri și trunchiuri de copaci aduse de apă, însă celălalt capăt era curat, deschis și plat în partea de mijloc, astfel că elicopterul aterizase fără probleme.

A dus mâna spre patul Kalașnikov-ului și a ridicat puțin de el, ușurând apăsarea curelei ce atârna greu pe umărul lui. Alături de el, Mișa stătea ghemuit pe nisip, cu fața mascată grotesc de o pereche masivă de ochelari pentru vedere nocturnă.

- Deocamdată, nimic, a zis Mișa.

- Nici nu e ora.

- Știu. Doar că nu-mi place așteptarea.

Logan și-a dat seama ce-l rodea pe Mișa. Nu voise să oprească motoarele elicopterului; ținea să fie pregătit de decolare cât mai repede în caz că se întâmpla ceva nedorit. Insă asta nu ar fi slujit la nimic; așa cum spusese Logan, dacă cele două turbine Isotov ar fi mers la ralanti, nu ar fi avut nici o șansă să audă vreo șalupă de patrulare apropiindu-se decât atunci când ar fi fost deja prea târziu ca să scape cu fuga, și, la o adică, încotro să-și găsească scăparea?

Undeva, pe malul rusesc s-a auzit un lup urlând, căruia i s-au alăturat curând și alții. Stând ascuns de întuneric, Yura a spus ceva într-o limbă ce nu era rusă, apoi a chicotit slab.

- Lupii sunt peste tot acum, a zis Mișa. Mai mulți decât înainte. Mă-ntreb ce găsesc de mâncare. Știu că populația de cerbi și căprioare a crescut, dar nu cred că le ajunge.

- Dar pentru tigri a fost de ajuns, a ținut să constate Logan.

- Chiar... fiindcă tot vorbim de tigri, a spus Mișa, tocmai mă gândeam. Poate c-ar trebui să-i acordăm acelui mascul mare ceva mai multă atenție, înțelegi? Să ducem din când în când

câte-un purcel sau o oaie acolo, ca să-l facem să vină mai des în vizită prin luminișul acela. Un tigru atât de mare înseamnă bani, nu glumă, dacă suntem siguri că apare, ca să ne mulțumim clienții.

- Hm. Nu-i rea ideea.

- Pune-l pe Yura să presare puțin praf din acela care atrage tigrii. Apoi Misa a vorbit cu glas scăzut: Chiar crezi că are vreun efect chestia aceea?

- Cine știe? Logan ar fi vrut ca Misa să-și mai țină gura, dar și-a dat seama că acesta vorbea ca să-și alunge starea de agitație. S-ar putea.

- Oamenii ăștia ai triburilor știu tot soiul de lucruri, a spus Mișa. Am văzut odată... A amuțit brusc. Se întâmplă ceva acolo. A întins mâna și a reglat puțin ochelarii de vedere nocturnă. Practic, nu disting nimic, a adăugat el. Ceva ce ar putea fi un vehicul, și niște oameni care se foiesc acolo. Nici nu-mi dau seama câți sunt.

Pe malul celălalt a licărit scurt, de două ori, o luminiță roșie. Logan a scos lanterna din buzunarul jachetei și, îndreptând-o spre celălalt mal, a aprins-o și stins-o de trei ori.

- *Șto za ciort?* a zis Mișa. A, în regulă, aduc ceva pe fluviu. Poate-i o barcă.

Lui Logan i-a părut rău că nu-și luase și el o pereche de ochelari. Ori un binoclu. A tras cu urechea, dar nu a auzit decât șuieratul slab al vântului și susurul abia audibil al apei ce curgea pe lângă malul nisipos al insulei. Până și lupii tăcuseră.

- Am avut dreptate, e o barcă, a zis Mișa. Vine încoace.

Logan și-a scos cu un gest pușca automată de pe umăr și a auzit un clinchet slab, semn că Yura a strecurat un cartuș pe țeava puștii.

Mișa s-a ridicat si si-a scos ochelarii.

- Mă duc să încălzesc motoarele elicopterului.

Câteva minute mai apoi, Logan a văzut forma întunecată și scundă apropiindu-se de insula. Dar tot nu a auzit nici un sunet. Avea motor electric, a bănuit el. Când a ajuns mai aproape de mal, a văzut că la prova stăteau în picioare doi bărbați care țineau un soi de arme. A dus degetul la piedica de siguranță a Kalașnikov-ului, dar a observat cum cei doi și-au petrecut curelele armelor pe spate și au sărit în apa mică, după care s-au apucat să tragă ambarcațiunea gonflabilă pe nisip.

In barcă s-au ridicat câteva siluete întunecate, care au început să păşească nesigure spre prova, unde cei doi le-au întins mâinile pentru a-i ajuta să coboare. Când și cel de-al cincilea om a ajuns pe mal, cei doi bărbați înarmați au împins barca în apă, au urcat în ea, în vreme ce pasagerii înaintau prudent pe fâșia de nisip ce-i despărțea de Logan.

Unul dintre ei s-a oprit în fața lui. înalt și slab, bărbatul purta ochelari și un pardesiu de culoare deschisă peste un costum de culoare închisă. In mâna stângă ținea o geantă de voiaj de dimensiuni medii.

- Bună seara, a spus el în limba rusă, dar cu accent străin. Sunt doctorul Fong.

- Nu țin să vă știu pe nume, i-a zis Logan. Nu vreau să aflu ceva ce nu mi-ar folosi la nimic. Tu conduci grupul?

- Așa s-ar zice. Într-un fel...

- Bine. Atunci, pune-ți oamenii să urce, i-a spus Logan, făcând semn cu țeava armei către elicopterul care scotea deja un scheunat ascuțit și pătrunzător, în timp ce elicele începură să se rotească.

Bărbatul înalt a făcut un semn din cap și a întors capul să privească spre barcă, după care a rostit ceva în chineză. Ambarcațiunea a început să meargă cu spatele. Bărbatul a mai spus

ceva către ceilalți, care s-au grăbit să-l urmeze către elicopter, târând după ei genți și boccele.

- Să mergem, i-a spus Logan lui Yura. *Davai poșli*[1].

Din josul fluviului s-au auzit din nou urletele lupilor.

*

În lumina lunii, drumul era o dâră ceva mai întunecată, ce mergea oarecum de la est la vest, traversând câmpia deschisă și trecând prin petice de pădure foarte deasă. Nu se vedea nici un vehicul, dar Logan nici nu se așteptase la așa ceva. Aceea era una dintre ultimele porțiuni din autostrada transsiberiană, ce trebuia terminată, însă pavajul se deteriorase deja, pentru că fusese de slabă calitate încă de la început, și nu beneficiase de atunci de vreo lucrare de întreținere. Foarte puțini oameni riscau să șofeze noaptea pe un drum presărat cu atâtea gropi.

- Trebuie să fie pe undeva pe aici, a spus Logan, examinând harta pe care le-o dăduse Evgheni. Locul e la al treilea pod după sat, nu?

Alături de el, Misa a aruncat o privire pe geamul lateral, spre solul ce defila cu mare viteză prin dreptul lor.

- Așa cred.

- Atunci ar trebui să mai cobori.

Mișa a confirmat din cap și a încetinit ciclul rotoarelor. In timp ce elicopterul cobora ușor spre drum, Logan a bâjbâit prin întunericul cabinei și a găsit geanta cu ochelarii de vedere nocturnă. Următoarea etapă avea să fie simplă, dar cu oameni ca aceia, nu se știa niciodată.

[1] Lb. rusă în original: aprox. „Hai să plecăm" (n. tr.).

Misa a coborât aparatul, plutind la mică înălțime, pe deasupra coroanelor copacilor.

- Nimic nu-mi displace mai mult decât să zbor noaptea, a mormăit el, dar să și zboare la joasă înălțime, noaptea... nu cumva îi avem în față pe indivizi?

Logan s-a grăbit să-și pună ochelarii de vedere nocturnă. In timp ce și-i potrivea mai bine, farurile unui vehicul au licărit de două ori de pe șosea, probabil la vreo patru sute de metri depărtare.

- Ăștia ar trebui să fie, i-a spus el lui Misa. Treci la joasă altitudine, totuși, să ne convingem.

Mișa a coborât elicopterul și mai aproape de șosea, încetinind până la viteza aleasă de un șofer precaut, în vreme ce Logan s-a luptat cu o fereastră pentru a o deschide ca să scoată capul afară. Curentul de aer l-a izbit în ochelarii masivi, făcându-i capul să se răsucească brusc, însă el s-a opus presiunii și, câteva secunde mai târziu, a văzut automobilul, parcat în mijlocul drumului, cu botul spre est. A surprins câteva siluete întunecate stând în apropierea mașinii, apoi totul a dispărut din raza vederii, pentru că elicopterul depășise locul acela.

- Ei, bine? a întrebat Misa.

Logan a dat să-i spună că totul era în regulă și că puteau reveni să aterizeze; însă, în loc de asta, în minte i-a răsărit o idee, astfel că a zis:

- Nu, așteaptă. Dă roată și mergi de-a lungul șoselei din aceeași direcție. Să nu accelerezi, pentru că vreau să mă uit mai atent.

Mișa a apăsat cu delicatețe pedalele și a reglat turația, dând ceva mai multă putere și urcând ușor, ca să evite un pâlc de copaci mai înalți.

- *Șto eta*[1]*?*

- Încă nu-s sigur.

Ceva nu i se păruse firesc, ceva legat de scena văzută pe șosea nu se brodea, însă Logan nu reușise încă să interpreteze totul corect. Poate că era doar închipuirea lui.

Au întors, descriind un cerc larg, și apoi au venit uruind de-a lungul șoselei. Farurile au clipit iarăși de două ori, de data aceasta ceva mai rar și mai lung.

- Acum, încet, te rog, a zis Logan, trăgându-și ochelarii în jos și aplecându-se pe geam. In regulă... asta e, perfect, dă-i înainte.

Și-a scos ochelarii și a închis ochii, încercând să proiecteze scena ca pe o fotografie în minte: forma întunecată a mașinii de dimensiuni medii, stând în mijlocul șoselei, flancată de două siluete umane. O alta - bărbat sau femeie - se afla deoparte, pe marginea drumului.

- Drace, a făcut Logan, apoi a deschis ochii, s-a răsucit și a privit înapoi, printre scaune. Hei. Tu. Doctore Fong.

- Da, i-a răspuns chinezul cel deșirat, aplecându-se înspre el. S-a întâmplat ceva?

- Oamenii aceștia, care vă așteaptă, i-a zis Logan. Știu câți sunteți?

- A, sigur. Luminițele roșii de la bordul aparatului au sclipit, reflectate de lentilele ochelarilor, când Fong a dat din cap cu convingere. Ne știu și numele și... tot, de fapt. Acest lucru este sigur.

[1] Lb. rusă în original: „Ce e cu asta?" (n. tr.).

- Care-i treaba? a vrut să știe Mișa.

- Trei bărbați la vedere, lângă mașină, a spus Logan, întorcându-se spre Mișa. Și cel puțin unul înăuntru, acela care ne face semne cu farurile. Și așteaptă cinci oameni.

- Și ce-i cu asta?

- Mașina aceea nu e îndeajuns de mare ca să ia opt oameni. Dacă reușesc, atunci e o reprezentație de circ. Asta mă face să-mi pun întrebări.

- Aha, a făcut Mișa și a rămas pe gânduri. Ce părere ai?

- Cred c-ar fi preferabil să aflăm mai multe. S-a gândit o clipă, apoi a continuat: Așa, uite cum facem. Aterizează repede aici, dincolo de culmea aceea, atât cât să pot coborî. Apoi mai dai un ocol, lăsând impresia că ești derutat, înțelegi? Fă ceva zgomot ca să mă acoperi cât eu mă apropii și arunc o privire.

A bătut cu palma în dispozitivul de comunicații, aflat în buzunarul de pe mâneca stângă.

- Îți dau eu un semn dacă poți ateriza în siguranță. Dacă-ți transmit un bip lung, vino ca și cum te-ai pregăti de aterizare, iar apoi aprinzi reflectoarele.

- Am priceput, a spus Misha. Îl iei și pe Yura?

- Bineînțeles. Deci, e clar, da? Logan și-a desprins centura de siguranță și a trecut pe scaunul din dreapta. În vreme ce a urcat din nou în compartimentul rezervat pasagerilor, doctorul Fong a întrebat:

- Spuneți-mi, vă rog, ce s-a întâmplat?

- Încă nu-mi dau seama exact. Logan și-a croit drum printre scaunele foarte îngrămădite în partea din spate a cabinei, unde Yura stătea lângă ușă. Să nu vă speriați, a spus el, sperând că Fong nu-l va observa coborând cu pușca automată. S-ar putea să nu fie nimic.

Misa a coborât aparatul și l-a menținut în aer la aproape un metru deasupra pavajului, rămânând în acea poziție până ce Logan și Yura au sărit. Imediat ce a atins asfaltul cu tălpile ghetelor, Logan a făcut o fandare din genunchi pentru a absorbi șocul și a auzit pasul rotorului modificându-se, semn că Misa accelerase ca să ridice elicopterul din acel loc.

Yura a venit alături de Logan, care a făcut un semn scurt din mână. Drept semn că a priceput, Yura a dat din cap și a traversat în fugă șoseaua, fără să facă nici un zgomot, apoi a dispărut în umbrele copacilor de pe partea dreaptă. Logan a mers de-a lungul drumului până a ajuns pe culmea micii pante, apoi a părăsit asfaltul, mergând pe partea stângă a drumului.

Cum copacii erau subțiri și răsfirați, iar porțiunile acoperite de tufișuri îi îngreunau înaintarea în liniște, pe acea parte nu prea avea cum să se ascundă. Logan a socotit că aveau de mers aproape un kilometru și jumătate până în locul unde era parcată mașina. Deplasându-se încet și precaut, ținându-și Kalașnikov-ul sus deasupra pieptului, a pășit înainte, paralel cu șoseaua. Avea ochelarii pentru vedere nocturnă împinși pe frunte; erau prea greoi și ineficienți pentru orientarea în teren și acum putea vedea destul de bine. Luna urcase pe cer, iar norii se risipiseră, astfel că ochii i s-au adaptat foarte curând la lumina scăzută.

Cu turbinele bubuind și cu palele rotoarelor scoțând sunete intermitente, elicopterul a revenit pe deasupra lor, zburând de-a lungul șoselei. Brusc, a cotit într-o parte, a parcurs un arc de cerc, întorcând, și a traversat șoseaua, trecând scurt peste câțiva copaci, după care a început să se deplaseze în zigzag pe deasupra șoselei. Satisfăcut, Logan a surâs mai mult către sine; probabil că oamenii care așteptau la sol erau deja destul de buimăciți. Fără a mai vorbi de enervarea lor.

S-a gândit că trebuia să ajungă mai aproape, și tocmai se pregătea să se deplaseze spre șosea ca să verifice; însă elicopterul a apărut din nou, zburând de-a lungul șoselei, la o altitudine ce nu depășea probabil șase metri și, brusc, printre copaci a licărit din nou o lumină, ceva mai aproape decât anticipase el, semn că bărbatul din mașină aprinsese iarăși farurile pentru a semnaliza.

S-a oprit și a rămas neclintit. Pe măsură ce zgomotul făcut de elicopter s-a stins pe drum, înapoia lui, a auzit glasul unui bărbat rostind foarte clar următoarele cuvinte:

- Ah, *yab tvoiu mati*[1].

A așteptat până când elicopterul a încheiat cercul pe deasupra lui, astfel încât uruitul motorului să acopere orice zgomot pe care l-ar fi putut face el. Câțiva pași iuți, și a rămas în apropierea mașinii, lipit de un pin pricăjit. Și-a tras peste ochi ochelarii pentru vedere nocturnă și s-a aplecat în față, simțindu-și sfincterul gata să plesnească.

Apoi i-a văzut, așa cum și-i amintea: doi bărbați stând de o parte și de alta a automobilului, și încă unul pe cealaltă parte a șoselei. Toți trei, abia acum observa acest lucru, erau înarmați: aveau niște puști ori carabine, dar nu a reușit să distingă toate amănuntele.

Și-a împins ochelarii înapoi pe frunte, a verificat Kalașnikov-ul de pe umăr și a scos aparatul de emisie-recepție din buzunar apăsând pe singura tastă. A ținut-o apăsată vreme de cinci secunde, după care a închis aparatul și l-a strecurat înapoi în buzunar, apoi și-a scos arma de pe umăr.

Elicopterul a apărut iarăși urlând de-a lungul șoselei, încetinind doar atunci când farurile automobilului au licărit din

[1] Lb. rusă în original: „Of, fir-ar mă-ta a dracului" (n. tr.).

nou. Logan a ieșit din spatele copacului și a început să se deplaseze cu repeziciune pe lângă șosea, fără a se mai strădui să treacă neobservat; ticăloșii aceia nu mai acordau atenție decât elicopterului, pilotat de un individ total nepriceput.

Aparatul ajunsese să se deplaseze cu viteza unei biciclete, apoi chiar mai încet. Când a ajuns la mai puțin de șase metri de botul mașinii parcate, aparatul s-a oprit și a rămas în aer. Și Logan a încremenit, profitând de acele clipe ca să împingă selectorul de foc pe poziția automat, după care Mișa a aprins brusc reflectoarele de aterizare.

Lumina orbitoare a creat un contrast neașteptat, amintind de o fotografie în alb și negru. Unul dintre bărbații aflați alături de automobil și-a ridicat brusc un braț ca să-și ferească fața de lumina orbitoare. Altcineva a slobozit o înjurătură.

Logan a ridicat Kalașnikov-ul și a inspirat adânc.

- Nimeni nu mișcă! a răcnit el, ca să acopere zgomotul făcut de rotoare. Lăsați armele la pământ!

Vreme de o clipă, a crezut că stratagema avea să dea roade. Bărbații aflați pe șosea au înghețat locului, de parcă ar fi fost niște manechine uitate într-o vitrină. Logan a avut suficient timp să se întrebe ce Dumnezeu se petrecea cu acei oameni, după care totul a părut să explodeze.

Bărbatul de pe latura cealaltă a șoselei a dat să se răsucească, foarte rapid, arma din mâinile lui descriind un arc de cerc, ajungând să fie îndreptată spre Logan. Apoi s-a auzit un bubuit asurzitor, iar el a tresărit ușor, a scăpat arma din mâini, și s-a prăbușit pe pavaj.

In vreme ce bubuitul armei lui Yura era reluat de ecou printre copaci, cei doi indivizi de lângă mașină au intrat în acțiune, mișcându-se simultan și cu o iuțeală studiată, care urmărea ceva anume. Cel aflat mai aproape a făcut un salt într-o parte și s-a

răsucit, aterizând și ghemuindu-se, în vreme ce celălalt individ a plonjat la pământ și a început să se rostogolească spre mașină, încercând astfel să se adăpostească după ea.

Logan l-a nimerit pe cel care era ceva mai departe în timp ce se rostogolea și a răsucit Kalașnikov-ul spre cel care rămăsese în viață. O rază roșie a străbătut până la el, iar ceva a pocnit printre tufișuri, nu tocmai foarte aproape, semn că individul trebuia să tragă în orb, pentru că ochii lui se chinuiau să-și revină după schimbarea bruscă a intensității luminii. Iluminat din spate de reflectoarele de aterizare, omul a devenit o țintă perfectă; Logan l-a doborât cu o rafală de trei gloanțe trasă spre pieptul lui.

Portiera automobilului s-a deschis brusc și cineva a coborât. Dintre copacii aflați de cealaltă latură a șoselei, pușca antică a lui Yura a scos un bubuit. Asta însemna patru oameni doborâți.

Logan a pășit cu grijă spre automobil, având Kalașnikov-ul pregătit să tragă. In apropierea portierei deschise zăcea un bărbat. Logan s-a uitat înăuntrul automobilului, verificându-l.

A scos apoi aparatul de radioemisie și l-a activat din nou.

- In regulă, Mișa, a spus el. Acum poți ateriza.

După aceea, a pășit spre cadavrul ultimului bărbat pe care îl ucisese și a examinat arma ce zăcea lângă el. Era o pușcă de țintaș tip Dragunov, echipată cu ceea ce părea a fi un dispozitiv pentru vedere nocturnă. Evident, vreun profesionist în devenire, din câte se părea.

Cum nu găsea o poziție mai bună, s-a întors și s-a așezat pe capota automobilului, în vreme ce Mișa a adus elicopterul la sol. Dezgustat, a băgat de seamă că mâinile începuseră să îi tremure slab.

Având pușca atârnată pe umăr și o armă automată Kalașnikov într-o mână, Yura a apărut curând în fața lui.

- Îmi cer iertare că m-am mișcat cam încet în privința ultimului individ, a spus el. A înălțat arma automată în aer și a făcut un semn cu mâna liberă către cadavrul aflat de cealaltă parte a șoselei. Uite cu ce era înarmat.

- Atunci, scapă de ea, ce Dumnezeu.

Parcă aducându-și aminte, Logan a golit camera propriei lui arme și apoi și-a atârnat-o pe umăr.

Pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp, a regretat că se lăsase de fumat.

Palele rotorului de la elicopterul pilotat de Mișa au început să se rotească mai lent, iar șuieratul turbinei a devenit un soi de șoaptă mai apăsată. Câteva minute mai târziu, Mișa a pornit spre automobil.

- *Boje moi,* a făcut el, rămânând cu ochii holbați. Ce-i cu asta? [1]

- Așa arată un comitet de primire, i-a răspuns Logan. Li s-a pregătit o mică ambuscadă. Cel puțin așa arată lucrurile.

Mișa a aruncat o privire de jur împrejur.

- Ești convins?

- In, ce privește ambuscada, nu sunt perfect convins. Probabil că aveau să lase pasagerii să coboare, așteptând ca noi să plecăm, după care îi lichidau. La naiba, a exclamat Logan, uită-te numai ce putere de foc aveau. Nu cred că erau înarmați până-n dinți de teama lupilor,

Yura s-a apropiat de mașină.

- În portbagaj sunt două cazmale, l-a anunțat el pe Logan. Dar și niște sârmă și bandă adezivă.

- Păi, vezi? a zis Logan, după care a întors capul și a scuipat, simțindu-și gura foarte uscată. Nu aveau de gând să ia pe nimeni mai departe de acest loc. Poate doar să-i ducă pe toți până în pădure.

În acele momente, chinezii coborau din elicopter, oprindu-se în fața mașinii și privind mirați vehiculul și cadavrele. Misa a scăpat o înjurătură:

- Ce mama dracului, doar le-am spus să rămână înăuntru...

- Lasă asta acum, a spus Logan. Nu mai contează.

Doctorul Fong a pornit spre ei. Nu părea nicidecum încântat, asta a fost și impresia lui Logan, dar pe chip nu i se citea nici o expresie de uimire.

- Cred că nu ai habar despre cele întâmplate aici, i-a spus Logan.

Fong s-a oprit alături de automobil și s-a uitat în jur.

- Poate că da, a zis el. Să mă gândesc.

- Nu prea avem timp de gândire, l-a prevenit Logan. Trebuie să plecăm cât mai curând de aici.

- Da, a spus chinezul și s-a uitat spre Logan. Știi englezește?

- Oarecum.

- Aha, a zis Fong și a schițat un zâmbet. Deci ești american. Bine. Vorbesc englezește mai bine decât rusește.

Slujindu-se de vârful unui deget, uimitor de subțire, și-a împins ochelarii de pe nas, cu toate că aceștia nu-i alunecau. Logan a bănuit că era vorba de un tic nervos. Chinezul a făcut un gest prin care cuprindea automobilul, dar și cadavrele.

- Ce-ar fi să ne îndepărtăm de aceste...?

- Bineînțeles, a spus Logan și s-a îndepărtat de mașină, pășind alături de Fong până spre marginea șoselei. Vreau doar să știu, a spus el, despre ce fel de belea e vorba aici, dacă voi prezentați un risc politic...

- Nu, nici gând, a spus Fong și s-a întors cu fața spre el. Nu, noi nu avem nici o legătură cu politicul, după cum vă exprimați voi. Suntem doar un grup de oameni de știință nevinovați.

- Bine, dar sunt unii oameni cu greutate care au încercat să vă lichideze, a spus Logan. Pesemne că unii nu vă consideră chiar atât de inofensivi.

- Da, dar... Fong s-a uitat spre bezna de sub copaci, apoi ochii lui au revenit asupra lui Logan. Ne-ați salvat viețile, a zis el pe un alt ton. Asta creează o datorie pe care nu știu dacă o vom putea răsplăti vreodată, însă tot vă putem oferi ceva în schimb. Unele informații.

- Științifice?

- Da. (Chiar dacă percepuse sarcasmul, Fong s-a prefăcut că nu a priceput. Și-a împins, în schimb, ochelarii pe nas.) E vorba despre încălzirea globală.

Lui Logan i-au trebuit câteva secunde bune ca să-și dea seama despre ce vorbea chinezul. Vioiciunea stârnită de adrenalină se stinsese; acum se simțea ostenit și bătrân.

- încălzirea globală continuă, a spus Fong. Sunt convins că deja știți asta, nu cred că mai e un secret. Numai că... a început el, după care a tăcut, iar pe frunte i-au apărut cute de încruntare. E vorba de curbă... a spus el. Nu-mi aminteam cuvântul... curba arată altfel decât s-a considerat inițial. (Apoi a descris cu degetul arătător o curbă urcătoare.) încălzirea va înregistra o accelerație. Rata încălzirii va crește mereu și... nu știu cum să exprim ideea asta, dar rata de creștere va spori neîncetat.

- Adică ritmul încălzirii va crește?

Fong a făcut un semn de încuviințare.

- A, în viitorul apropiat nimeni nu va percepe vreo schimbare esențială. Probabil că vreme de doi ani, sau chiar cinci, nu se va simți vreo modificare, dar deocamdată nu se poate preciza... însă după aceea, și a făcut un gest cu degetele, încălzirea va fi foarte rapidă.

- Vrei să spui că...

- Stai puțin, că asta nu e tot. Pe de altă parte, a spus Fong, s-ar putea ca procesul să dureze mai mult decât s-a calculat. Se presupune că procesul nu face decât să-și urmeze cursul firesc, atingându-se curând un anumit prag. Încă nu este limpede până unde merge acest prag. Și nici măcar dacă există un asemenea prag, dacă e să vorbim în termeni practici.

Logan a auzit spusele chinezului, însă creierul lui ostenit nu a reușit să înregistreze totul.

- încălzirea va continua într-un ritm accelerat, a spus el, iar ritmul va crește mereu, astfel că va fi mult mai cald decât este în prezent. Asta vrei să spui?

- Cam asta.

- Atunci, înseamnă că... Iisuse. Logan a clătinat din cap, deoarece începuse să înțeleagă. Iisuse, a repetat el prostește, pe un ton aproape resemnat. Vai de noi, Iisuse.

- Ai face bine să apelezi la el, asta în cazul în care crezi în el, a spus Fong. Dacă aș crede în vreun zeu, și eu l-aș invoca. Situația se va agrava și mai mult.

- Ca și cum nu ar fi fost și așa destul de gravă.

- Adevărat. Nu știu de cât timp trăiești în partea aceasta de lume, dar sunt convins că ai auzit cel puțin unele vești venite din alte zone.

- Am auzit că în China e foarte rău.

- Nici nu-ți poți închipui. Crede-mă, este mult, mult mai grav decât orice ai auzit până acum. Guvernul menține un control foarte strict asupra circulației informațiilor. Chiar în interiorul Chinei, nu e posibil întotdeauna să afli ce se petrece în provincia învecinată. Fong a întins mâna și a mângâiat scoarța zgrunțuroasă a celui mai apropiat pin. Aici trăiți într-unui dintre puținele locuri ce au rămas relativ neafectate de

catastrofa globală. O oază izolată, plăcută și foarte întinsă, ce a devenit prosperă peste noapte - dar și asta se va sfârși curând. A pufnit într-un râs care nu exprima nici un fel de amuzament. Crezi că Federația Rusă se confruntă cu probleme din cauza chinezilor disperați care trec în prezent granița? Așteaptă numai, prietene, și vei vedea. Gradul de disperare din țara mea a ajuns deja la limita critică. Când oamenii își vor da seama că lucrurile se vor agrava și mai mult, vor începe să se miște, iar pentru a-i opri nu vor mai fi suficiente posturile de grăniceri și patrulele de frontieră. Nici măcar fluviile nu-i vor mai putea împiedica.

Logan a dat să spună ceva, însă a simțit că are un nod în gât, care îl stânjenea, astfel că nu a reușit să vorbească.

-Jurnaliștii și istoricii americani, conaționalii tăi, a adăugat Fong, scriau despre o anumită tactică militară folosită de chinezi, atacuri „cu valuri umane". Granița de aici va avea de înfruntat un tsunami uman.

- Te referi la război, nu? l-a întrebat Logan.

- De un fel sau altul, i-a răspuns Fong, făcându-și de lucru cu ochelarii. Nu am calificarea necesară ca să fac speculații într-un asemenea domeniu. Vă spun doar că în locurile acestea nu va mai fi nici o plăcere să trăiești.

- Mulțumesc pentru avertisment.

- Cum îți spuneam, voi ne-ați salvat viețile. In cazul meu, probabil că m-ați salvat de la ceva și mai rău. Fong s-a întors și a privit scena din mijlocul șoselei, unde ceilalți chinezi se strânseseră în jurul automobilului și al cadavrelor. Cred că aveau de gând să mă interogheze. Iar asta nu ar fi fost deloc plăcut.

- Bine, dar despre ce este vorba până la urmă? l-a întrebat Logan. De când se arată mafia interesată de câțiva fizicieni sau climatologi, sau ce sunteți voi?

- Poftim? a exclamat Fong, luat prin surprindere. Și-a împins ochelarii mai bine pe nas și apoi a surâs. A, acum înțeleg. Ai fost dezinformat. Nici unul dintre noi nu este om de știință în acest sens. Nu, domeniul nostru de activitate e chimia. Chimia farmaceutică, a precizat el. Subiect de interes pentru... anumite persoane.

Logan a dat din cap. Nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi așa ceva.

- Informațiile pe care ți le-am dat, a continuat Fong, nu au nici o legătură cu activitatea mea. Le-am aflat de la fratele meu mai mare, care a făcut parte din echipa ce a descoperit toate astea. Mi-a povestit totul, arătându-mi și cifre - nu e chiar greu, pentru că oricine cu pregătire tehnică ar putea pricepe - iar asta s-a întâmplat înainte de a fi fost ridicat.

- Ridicat? Pentru ce? a întrebat Logan. Deci e vorba despre o problemă asupra căreia guvernul chinez dorește să păstreze secretul.

- Putem s-o luăm și așa.

- Și de aceea ai hotărât să o ștergi de acolo?

- Nu tocmai. Analizam posibilitatea asta de câtva timp. Luasem deja legătura cu persoanele, cum să spun, care manifestau interes față de noi. Dar trebuie să admit că acele știri m-au făcut să iau hotărârea.

- Și treaba care s-a petrecut aici în noaptea asta?

Fong a ridicat din umeri.

- Asa-zisa mafie rusă nu e decât o confederație destul de dezlânată de facțiuni și organizații locale. Presupun că cineva a prins de veste despre plan și, din motive de ei știute, au decis să ne împiedice. Probabil rivali ai celor care urmau să ne angajeze. Dar asta e doar o bănuială. Apoi s-a strâmbat. Nu mă încântă că trebuie să am de a face cu asemenea oameni, dar aș

fi făcut orice ca să plec din China. Și nu mă văd ca lucrător ilegal și prost plătit pe vreun șantier de construcții de pe fluviile Lena sau Enisei.

Logan a dat iarăși din cap.

- Bine, acum am face bine să plecăm de aici. Voi ce vreți să faceți? Nu vă putem duce cu noi, până la Habarovsk, dar...

- A, ne descurcăm noi. Mașina pare să fie neatinsă - ați dovedit o precizie ieșită din comun în lupta asta - iar unul dintre colegii mei știe să conducă foarte bine. Avem oameni pe care îi putem contacta, a zis Fong, câteva numere de telefon și o adresă din Belogorsk, unde ne putem adăposti în siguranță.

Logan a observat că doi dintre chinezi examinau armele celor morți, și le manevrau cu destulă pricepere. Numai a oameni de știință nu arătau. S-a întrebat care era restul poveștii. Dar nu avea să afle nicicând, bineînțeles. Ei, ducă-se naibii!

- Deci, voi puteți pleca, a zis Fong și i-a întins mâna. Mulțumim încă o dată.

Logan i-a strâns mâna.

- Nu ai pentru ce, a zis el. Un client mulțumit reprezintă cea mai bună reclamă pentru noi.

*

- Hei, a zis Mișa, crezi că e adevărat?

- In clipa asta, i-a răspuns Logan, nu știu ce naiba să mai cred și ce nu.

In acele momente străbătuseră trei sferturi din drumul către Habarovsk. Luna se afla deja sus pe cer, iar autostrada transsiberiană se vedea clar din elicopter. Prin urmare, condiții perfecte pentru navigația conform principiului EOD: adică Eu urmez drumurile. In cabina pasagerilor, Yura dormea buștean.

- S-ar putea să fi inventat toată tărășenia, a spus Misa. Dar de ce?

- Oamenii nu au întotdeauna nevoie de vreun motiv ca să mintă. Dar, având în vedere situația, a zis Logan, nu-mi dau seama de ce ar vrea să piardă timpul stând pe lângă mine și să-mi servească o scornea lă.

- Ei, cu oamenii ăștia, a zis Mișa, în glasul căruia au răzbătut ecourile câtorva secole de prejudecăți. Cine ar putea spune.

- Ei bine, dacă Fong a spus adevărul, peste câțiva ani, ori chiar mai curând, o să avem al dracului de mulți dintre „oamenii ăștia" venind spre nord, iar atunci situația o să fie urâtă de tot pe aici. Chiar dacă nouăzeci la sută din povestea spusă de Fong ar fi o prostie, a zis Logan, tot o să dăm de necazuri mari. Din câte am auzit de la alții, amărâții aceia au ajuns deja la marginea răbdării. Dacă lucrurile se înrăutățesc în continuare... S-a întors și l-a privit pe Mișa. Nu cred că am dori vreunul dintre noi să mai fim pe-aici când are să se întâmple.

Mișa a oftat apăsat.

- De acord. Am înțeles ce vrei să spui.

In depărtare, începuseră deja să se zărească luminile Habarovsk-ului. Logan s-a uitat la indicatoarele de combustibil. Reușiseră să se încadreze în consum în acea cursă; nu aveau să tremure că nu vor ajunge acasă, dar urmau să apeleze totuși la combustibilul de rezervă.

- Unde o să pleci când va veni momentul? l-a întrebat Mișa.

- Habar n-am, i-a răspuns Logan, frecându-se la ochi și regretând că nu luase cu el un termos cu cafea. Undeva la naiba. In nord, probabil.

- Te-ai gândit vreo clipă să te întorci în America?

- Nu tocmai. La o adică, nici nu-s convins că mi s-ar permite întoarcerea. Trăiesc în afara țării de douăzeci de ani, iar cei

care locuiesc mai mult de cinci ani în străinătate sunt trecuți în mod automat pe lista celor care prezintă riscuri pentru Securitatea Națională. In orice caz, a spus Logan, lucrurile s-au împuțit de tot în Statele Unite, și nu doar din cauza modificărilor vremii și a creșterii nivelului oceanului. Nebunia a început acolo de multă vreme. Chiar înainte de plecarea mea.

- Și atunci, rămâne Canada? l-a întrebat Misa.

- In prezent, în Canada se pătrunde mai greu decât aici. In special pentru cei din State. Alaska, a zis Logan pe un ton gânditor, da, acum ar putea fi o posibilitate. Se spune că secesioniștii plătesc bani buni mercenarilor. Numai că am cam îmbătrânit pentru așa ceva.

- În noaptea asta n-ai acționat ca un bătrân. Pe întuneric, aproape c-a reușit să distingă sclipirea dinților lui Mișa, care zâmbise. Dom'le, uitasem cât de bun ești.

- Lasă prostiile. Nu, cred că tot Siberia aș alege-o, asta dacă mă hotărăsc să plec de aici. Cunosc câțiva oameni din vremurile bune, și am păstrat legătura cu ei. Vrei să vii și tu? Se găsește oricând de muncă pentru un pilot bun.

- Tot ce se poate. O să mă mai gândesc. Pe vremuri, ne-am simțit bine în Siberia, nu? Iar acum nici nu ar mai fi prea frig.

Habarovskul se vedea din ce în ce mai bine acum, o întindere de lumini gălbui aflate la nord de fluviu. Lumina lunii arunca sclipiri blânde pe suprafața Amurului, conturând grupul de insule de la confluența cu Usuri.

- O iei și pe Lida cu tine? l-a întrebat Mișa.

- Nu știu, a spus Logan, care nu se gândise la asta. Probabil. Dacă vrea să vină. La o adică, de ce nu? S-a ridicat în capul oaselor pe scaun și și-a întins picioarele atât cât i-a îngăduit spațiul destul de zgârcit. Încă nu m-am hotărât, înțelegi, a spus el. Nu întreprind nimic decât după ce îmi găsesc timp să analizez totul

în amănunt. A privit înainte. Spre luminile orașului. Acum trebuie să rezolv chestiuni mai presante. începând cu o discuție ceva mai de durată cu Evgheni.

Insă a doua zi, lucrurile s-au precipitat nebunește și nu a mai avut vreme să se gândească la Evgheni ori la chinezi, ori la orice altceva. Membrii unei expediții științifice perfect legale, un soi de echipă de geologi și topometri, i-au telefonat tocmai din Komsomolsk, solicitând în regim de urgență servicii de transport, deoarece pilotul lor se îmbătase și dispăruse cu avion cu tot, fără să anunțe unde se găsea.

Și tot astfel, în următoarele două săptămâni, viața lui a fost insuportabil de agitată, deși profitabilă. Logan era prea preocupat ca să acorde atenție vreunui lucru ce nu reprezenta o problemă imediată; abia l-a ascultat pe Yura când acesta a venit să-i spună că-și lua câteva zile libere ca să verifice un zvon care îi ajunsese la urechi.

Insă într-un târziu, treburile s-au rezolvat, iar viața lui a început să revină la un ritm ceva mai puțin dement; și chiar atunci când Logan hotărâse să analizeze din nou probleme mai vechi și mai noi rămase nesoluționate, Yura a apărut la birou și i-a spus că descoperise ceva ce merita văzut.

- Vino cu mine, i-a spus el lui Logan. Trebuie să-ți arăt.

Pe față avea o expresie care făcea inutilă orice opoziție ori refuz.

- Avem nevoie de elicopter? a întrebat Logan.

Yura a dat din cap în semn că da.

- In regulă. Hai să-l găsim pe Mișa.

- Ei bine, a spus Mișa cu glas gâtuit, acum știm ce mâncau lupii.

Logan nu i-a răspuns. Se chinuia prea mult ca să nu-și verse și mațele pe gură.

- Și urșii, a spus Yura, și a arătat cu vârful ghetei către un cadavru din apropiere. Vedeți? Urmele de colți sunt prea mari pentru a fi de lup.

In luminișul unde se găseau zăceau împrăștiate între cincisprezece și douăzeci de cadavre. Era greu de precizat, deoarece unele fuseseră târâte spre desișul pădurii, iar majoritatea ajunseseră în cel mai bun caz să fie dezmembrate.

- Tigri, în unele locuri, a adăugat Yura. Nu și în locul acesta.

- Câte? a reușit Logan să îngaime. La locuri mă refer.

- Habar n-am. Unsprezece până acum, atâtea am găsit. Ar putea fi mai multe. Am renunțat să mai caut. Pe fața lui a apărut o expresie de dezgust. In unele părți, situația e mai urâtă decât aici. Cadavrele se aflau acolo de mai multă vreme. Putrezite, duhneau...

- Da, înțeleg, s-a grăbit Logan să spună, simțind că stomacul i se revoltă din nou. Te cred pe cuvânt, dar nu mai povesti.

Duhoarea era și acolo destul de pronunțată, deși cadavrele încă nu păreau să fie într-o stare avansată de descompunere. Aveau totuși noroc pentru că era prea devreme ca insectele să fie foarte numeroase. Peste câteva săptămâni, însă... A alungat însă din minte orice imagine de acest fel. Mai bine zis, s-a străduit.

- Și locurile astea, a zis Mișa, sunt dispersate în jurul acestei zone?

Yura a confirmat cu o mișcare din cap.

- Mai toate se află în apropierea vechilor drumuri forestiere, ca aici. Și întotdeauna apare cam același număr de chinezi.

Logan s-a întrebat cum de-și dăduse seama de asta. Cadavrele pe care le vedea abia de puteau fi considerate ca aparținând unor oameni.

- Au venit pe drumul forestier, a spus Yura, arătând cu degetul. Un camion, nu foarte mare, nu am idee ce marcă era. A oprit în apropierea copacilor de acolo și au coborât cu toții. Au coborât de pe drum până aici. Chinezii au fost aliniați, cu fața spre direcția aceea și siliți să îngenuncheze. Patru bărbați au rămas puțin în spatele lor și i-au împușcat. A ridicat între degete un tub decolorat de cartuș. Pesemne că au tras foc automat. Unii dintre chinezi au încercat să fugă. Unul aproape că reușise să pătrundă în pădure când l-au doborât.

Misha l-a ascultat cu un aer sceptic; pesemne se întreba dacă Yura își dăduse seama de toate acestea doar după semnele rămase pe sol. Logan nu s-a mirat. Îl văzuse pe Yura în acțiune de nenumărate ori în trecut.

- Și au acționat la fel în toate locurile, a adăugat Yura.
- E vorba de același camion?
- N-aș putea spune cu certitudine. In unele locuri așa a fost.
- Sărmanii de ei, a spus Mișa. îngrămădiți în bena unui camion, azvârliți de acolo-acolo pe drumul desfundat, pesemne și rupți de foame. Sunt amețiți, slăbiți, derutați, ușor de manevrat. Le spui să se alinieze și să îngenuncheze, și nu-ți mai fac nici un fel de necaz.
- Într-un loc, a spus Yura, lucrurile arătau ca și cum unii dintre chinezi au încercat să riposteze. Dar nu le-a folosit la nimic.
- Neamurile tale au știut de treaba asta? l-a întrebat Logan.

- Unii știau câte ceva. Zvonurile circulă, așa am aflat și eu. N-au mai rămas multe sate pe aici, a zis Yura. Majoritatea oamenilor s-au retras când s-a început exploatarea pădurii. Ori poate că și tăietorii de copaci i-au izgonit.

- Ai idee de când se desfășoară treaba asta?

- Din câte am auzit, și din felul cum arătau cadavrele din unele locuri, a zis Yura, cam de vreun an.

Logan și Misa s-au privit cu subînțeles.

- Cred că trebuie să facem o vizită cuiva, a spus Logan.

- Chinezoi? a întrebat Evgheni Lavrușin, nevenindu-i să creadă? Despre chinezoi e vorba?

S-a frecat cu dosul unei mâini în locul iritat de pe față, de unde Yura a smuls banda adezivă pe care i-o lipise peste gură. A făcut asta cu destulă stângăcie; încă avea încheieturile legate laolaltă cu bandă.

Alături de el, pe bancheta din spate a mașinii, Logan i-a răspuns:

- Nu numai. Plănuiam mai de mult să avem o discuție cu tine.

- Hei, băieți, a zis Evgheni, nu vă condamn că v-ați supărat, pentru că și pe mine m-ar fi deranjat. Jur că n-am știut că lucrurile aveau să se împută atât de rău.

Avea glasul mai strident decât de obicei și vorbea foarte precipitat. Emana un miros acru de sudoare amestecată cu spaimă, atât de persistent și pătrunzător, încât Logan s-a simțit îndemnat să deschidă un geam, în ciuda aerului foarte rece de dimineață.

- *Mulți* oameni sunt sictiriți de ceea ce s-a întâmplat, a spus el. Unii oameni cu *greutate*. Dacă ei ar fi considerat că am avut ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, acum n-aș mai fi în viață ca să vorbesc cu voi. Credeți-mă pe cuvânt.

- Să te credem? i-a aruncat Misa peste umăr. Așa cum te-au crezut și chinezii aceia?

- Ei, la dracu'. Ce mare chestie? Uitați, le-a spus Evgheni, trebuie să pricepeți cum merg lucrurile. înainte, puteai aduce câți chinezi pofteai, și nimeni nu se sinchisea, ținutul e mare, șmecherii se bucurau ca au mână de lucru ieftină, iar polițiștii se arătau înțelegători atâta vreme cât își primeau tainul.

Mișa a virat brusc pentru a evita o groapă de pe șosea. Evgheni s-a dezechilibrat și a fost aruncat peste Yura, care l-a înjurat și l-a împins la locul lui.

- Ce naiba, a strigat Evgheni. Haideți, oameni buni, nu-mi scoateți nici măcar banda asta de la mâini?

Nu, i-a răspuns Logan. Ce spuneai?

- Cum? A, așa. înțelegeți? Totul s-a schimbat acum. Mai poți aduce acum, dar câte puțini, și din când în când, ca indivizii aceia pe care i-ați preluat voi. Dar dacă mă apuc să aduc chinezoi în număr mai mare, a continuat Evgheni, adică îndeajuns ca să scot profit, mamă Doamne, o pățesc de nici nu vă închipuiți. Dacă e prins vreun imigrant ilegal și vorbește, am ars-o.

- Și atunci, le iei banii, a spus Logan, și-i arunci într-un camion, după care îi duci în pădure și-i împușți.

- Pentru numele lui Dumnezeu, a zis Evgheni. Glasul lui căpătase un ton jignit, sugerând nerăbdarea; pe fața lui a apărut o expresie tipică pentru un om care se străduiește să explice ceva atât de clar, încât nici nu ar mai fi nevoie de vreo explicație. Doar sunt *chinezoi!*

- Sunt ființe umane, a zis Mișa.

- Ei, pe dracu'. Un chinez nu e om. In orice caz, a zis Evgheni, privind spre Logan, ce, tu n-ai ucis pe nimeni? Am auzit că ai făcut prăpăd în Yakuțk... Văzând căutătura lui Logan, glasul i s-a stins. Iartă-mă, a adăugat el aproape în șoaptă.

Logan s-a uitat pe geam.

- Aproape c-am ajuns la aeroport, a spus el. Sper să nu ne creezi necazuri, ai înțeles, Evgheni? O să mergi alături de noi fără să faci scandal sau circ, bine? Yura, arată-i ce-l așteaptă.

Yura a întins o mână și l-a apucat pe Evgheni de cap, obligându-l să-l privească. Cu cealaltă, a ridicat cuțitul mare de la centură, rânjind.

- Bine, bine. Sigur. Fața lui Evgheni era mai palidă ca niciodată. Nici o problemă... hei, dar unde mergem?

- O să vezi tu, i-a răspuns Logan. Vrem să-ți facem o surpriză.

A

In vreme ce urcau pe drumul forestier și-l urmărea pe Evgheni bălăbănindu-se în fața lui, Logan s-a gândit că s-ar fi cuvenit să-l lase pe acesta să fi luat vreo jachetă, ceva, pe el. Ca să răspundă la ciocăniturile lor, individul venise la ușa apartamentului și le deschisese, fiind îmbrăcat doar cu un tricou nu tocmai curat în care se vedea că dormise; ei îi îngăduiseră doar să se încalțe, dar când și-au dat seama că ar fi trebuit să mai îmbrace ceva, îi legaseră deja mâinile și acum ar fi fost prea greu să o mai facă.

Acum, Evgheni tremura în vânticelul înghețat care bătea pe culme; iar lui Logan nu-i păsa mai deloc de asta, însă se săturase să-l tot audă pe individ văicărindu-se. In fine, nu avea să mai dureze mult.

Aflat în față, Mișa a ieșit de pe drumul năpădit de buruieni și vegetație crescută năvalnic și a pornit pe o potecă ducând către culmea dealului.

- Pe acolo, i-a spus Logan lui Evgheni.

- Ce dracu'? a scheunat Evgheni. Ce înseamnă toate astea? Oameni buni, dacă ați găsit ceva cadavre sau mai știu ce pe aici, treaba asta n-are nici o legătură cu mine. Eu n-am avut nici o operațiune prin zona asta.

- Taci, i-a zis Logan, împungându-l cu țeava Kalașnikov-ului. Mergi după Mișa și ține-ți gura.

Au urcat încet și îndelung până au ajuns pe culme, pentru ca apoi să coboare pe celălalt versant. Evgheni s-a dovedit incredibil de neîndemânatic pe drumul abrupt; se împleticise mereu și chiar căzuse de câteva ori. Era totuși bine că încetase să dea din gură, cu excepția înjurăturilor care îi mai scăpau ocazional.

Când, într-un târziu, au ajuns în micuțul luminiș, Evgheni s-a rezemat de un copac și a gemut.

- Iisuse, a zis el. Faceți mereu chestii dintr-astea? Ce-i cu voi, ați înnebunit?

Logan s-a uitat la el, apoi dincolo de el, examinând copacul. Nu era cel pe care și-l propusese, dar mergea și acela. S-a întors și le-a făcut semn din cap celorlalți.

- Bun, a zis Evgheni, și-acum aveți de gând să-mi spuneți... hei, ce mama dracu'...

Vocea lui a crescut în intensitate, devenind un scâncet când Logan și Yura s-au apropiat de el din lateral și l-au prins de mâini, trântindu-l cu putere de trunchiul copacului. Mișa a intervenit cu rapiditate, având pregătită rola de bandă adezivă.

- Hei, alo, ce, da' de ce...? Evgheni începuse deja să urle de groază. Haideți, ce aveți...?

- *Haraşo*[1]*,* a zis Mişa, făcând un pas înapoi. Ia te uită. Treabă făcută la mama ei, nu?

Logan a dat ocol copacului şi a examinat legăturile.

- Remarcabil, a spus el. Lucrătură de profesionist.

Mişa a ridicat rola, pe care mai rămăsese destulă bandă.

- Vrei să-i pun şi peste gură?

Acum Evgheni scotea un sunet îndurerat, de durere, ceva ce amintea de un geamăt cu gura închisă. Logan a dat să-i spună lui Mişa să continue operaţiunea şi să-i pună bandă şi la gură, dar apoi s-a răzgândit şi a dat din cap.

Yura dispăruse deja în susul drumeagului făcut de vânători, către latura îndepărtată a luminişului. Acum se întorcea, aducând un săculeţ din pânză, din care a împrăştiat pe pământ o pudră de culoare cafeniu-verzuie. Când a ajuns la copacul unde Evgheni atârna aproape ridicat în aer, prins cu bandă adezivă, a desfăcut larg gura săculeţului şi a aruncat ce mai rămăsese înăuntru peste faţa şi corpul lui.

- Acum miroşi numai bine, i-a spus el lui Evgheni.

Acesta a început să bâiguie:

- Of, Doamne, of, Iisuse, întâi în engleză, apoi în rusă, repetând cuvintele mereu, mereu.

Logan nu era convins că se ruga, dar cum să-şi mai dea seama? .

- In regulă, a zis Logan. Să plecăm.

Fără să-1 mai aibă pe Evgheni drept povară, au parcurs traseul de coborâre mult mai repede. Ajunseseră deja la jumătatea versantului de pe partea cealaltă a dealului, când au auzit un urlet profund, ca de bas, răsunând de undeva din urma lor.

S-au oprit şi s-au privit unul ce altul.

Lb rusă în original: aprox. „Foarte bine" (n. tr.).

- *Amba* pare flămând, a spus Yura.

Și-au continuat drumul în josul dealului, de astă dată grăbind pasul. Când au ajuns la drumul forestier, au auzit iarăși urletul, iar după aceea un strigăt sfredelitor care părea să nu se mai sfârșească.